

WSPÓLNOTA I ZARZĄD

ZARZĄD GENERALNY ZGROMADZENIA

[83]

Członkami Zgromadzenia stajemy się z chwilą złożenia ślubów zakonnych. Bracia po ślubach czasowych uczestniczą w życiu duchowym Zgromadzenia i jego zadaniach oraz, odpowiednio do okresu swej formacji, biorą udział w dyskusjach na poziomie lokalnym.

Bracia zostają w pełni włączeni do Zgromadzenia poprzez śluby wieczyste. Uzyskują wówczas następujące prawa: uczestniczą w naradach lokalnych, wybierają przełożonego prowincji lub regionu i ich radnych, wybierają delegatów na kapitułę prowincjalną lub regionalną. Mogą być wybrani na jakikolwiek urząd Zgromadzenia, chyba że prawo Kościoła, Konstytucje lub Statuty wymagają szczególnych kwalifikacji do podjęcia niektórych urzędów.

[84]

Zgromadzenie Zmartwychwstania Pańskiego jest zgromadzeniem kłeryckim na prawie papieskim. Składa się z wyświęconych i niewyświęconych członków obrządku łacińskiego i wschodniego.

Wszystkie prowincje, regiony i domy bezpośrednio zależne od przełożonego generalnego tworzą pełną wspólnotę Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego.

Zgromadzenie jako całość, jak również jego prowincje, regiony oraz domy mają osobowość prawną.

Obok Zgromadzenia istnieją również wspólnoty świeckich, w których rozpoznaje ono autentyczny wyraz swego charyzmatu i misji. Kierują się one własnymi statutami²⁹.

[85]

Całym Zgromadzeniem zarządza w sposób nadzwyczajny kapituła generalna, w sposób zaś zwyczajny przełożony generalny wspomagany przez radę generalną oraz poszerzoną radę generalną.

[86]

Kapituła generalna jest najwyższym autorytetem w Zgromadzeniu i sprawuje swoją władzę kolegialnie. Zwołuje ją przełożony generalny co 6 lat. Procedury postępowania, odnoszące się do zwołania, przygotowania i prowadzenia kapituły generalnej, zawarte są

²⁹ Por. *Regula 1842*, art. 20: „Lecz że zdaje się być wolą Bożą, aby w tej społeczności były jeszcze inne oddziały braci, kiedy niektórych świeckich swoim, zdaje się, natchnął Duchem, aby z tą społecznością jedno w Chrystusie być pragnęli, przetoż będzie mógł być jeden oddział współpracowników duchownych, drugi zaś będzie współpracowników świeckich.”

w Ogólnym Dyrektorium Odbywania Kapituł. Do podstawowych zadań kapituły należy: troska o dobro wspólne Zgromadzenia, popieranie jedności Zgromadzenia, pobudzanie do współpracy wewnątrz Zgromadzenia i ocena wierności Zgromadzenia charyzmatowi.

Do kompetencji kapituły generalnej należy:

- a) wybór przełożonego generalnego i jego rady,
- b) wprowadzanie zmian poszczególnych paragrafów Konstytucji, które muszą być zatwierdzone przez Stolicę Apostolską,
- c) wprowadzanie i zatwierdzanie zmian do Ogólnych Dyrektoratów,
- d) ustanawianie oraz zmiana granic prowincji i regionów,
- e) określanie, które domy zależą bezpośrednio od przełożonego generalnego,
- f) znoszenie prowincji, regionów i domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego oraz decydowanie o dobrach materialnych zniesionych jednostek; w wypadku zniesienia domu należy skonsultować się z ordynariuszem miejsca.

Podczas trwania kapituły przełożony generalny oraz rada generalna wypełniają swoje zwyczajne funkcje.

[87]

Przełożony generalny jest ojcem całego Zgromadzenia; posiada władzę personalną oraz kościelną jurysdykcję i rządzi Zgromadzeniem zgodnie z przepisami i duchem Konstytucji. Służy całemu Zgromadzeniu poprzez formalne wizytacje i częste kontakty, umacnia jedność i owocne życie wspólne oraz czuwa nad wiernością charyzmatowi Zgromadzenia.

[88]

Celem wizytacji generalnej jest pomoc dla życia zakonnego wspólnot oraz poszczególnych ich członków oraz zwrócenie uwagi na nadużycia.

Przełożony generalny przez wizytację będzie starał się umocnić jedność i owocność życia wspólnego i będzie czuwał nad tym, aby członkowie pozostali wierni charyzmatowi Zgromadzenia. Z twego względu będzie dzielił się z braćmi radosnymi osiągnięciami Zgromadzenia i przedstawiał im jego potrzeby. Będzie umacniał przekonanie, że są oni członkami jednej miłującej się zmartwychwstańczej rodziny, oraz że z tego powodu każdy powinien być wrażliwy na potrzeby członków Zgromadzenia w innych prowincjach i regionach.

W rozmowach osobistych będzie zwracał uwagę na sprawy związane z życiem zakonnym, kapłańskim i apostołskim oraz z dyscypliną.

Wizytacja powinna się odbywać w atmosferze braterskiej miłości i zaufania oraz prowadzić do duchowego i apostołskiego rozwoju. Bracia będą się starali o szczerość i otwartość, uznając przełożonego generalnego za ojca całego Zgromadzenia.

[89]

Rada generalna składa się z asystenta generalnego i dwóch innych radnych. Wspierają oni przełożonego generalnego w zarządzaniu całym Zgromadzeniem.

Przełożony generalny wraz ze swoją radą jest odpowiedzialny za całe Zgromadzenie i jego poszczególnych członków. Wprowadzają oni w życie decyzje kapituły generalnej i są kompetentni do administracyjnego załatwiania wszystkich spraw wyznaczonych im przez prawodawstwo Kościoła i Zgromadzenia.

W wypadkach, w których do ważności wymagany jest czwarty radny, przełożony generalny, mianuje go *ad hoc* za zgodą swej rady.

[90]

Poszerzona rada generalna składa się z członków rady generalnej i przełożonych prowincjalnych. Zadaniem jej jest wspieranie przełożonego generalnego w jego trosce o jedność i rozwój Zgromadzenia. Ma ona zasadniczo charakter doradczy, lecz Konstytucje mogą przyznać jej ściśle określone kompetencje. Poszerzona rada generalna, działając kolegialnie pod przewodnictwem przełożonego generalnego, wybiera poza czasem kapituły generalnej radnego generalnego, gdy urząd ten zawakuje. Sposób wyboru jest taki sam jak podczas kapituły generalnej.

[91]

Kapitułę generalną tworzą następujące osoby z prawem głosowania:

- a) przełożony generalny;
- b) członkowie rady generalnej;

- c) poprzednik przełożonego generalnego, który zakończył swoją kadencję na ostatniej kapitule generalnej;
- d) przełożeni prowincjalni lub ich zastępcy;
- e) przełożeni regionalni lub ich zastępcy;
- f) wybrani delegaci w każdej prowincji i wybrany delegat z każdego regionu albo ich wybrani zastępcy, zgodnie z regulaminem ustalonym przez kapitułę generalną;
- g) jeden wybrany delegat albo jego wybrany zastępca ze wszystkich domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego. Ten, kto uczestniczy w wyborze na delegata na kapitułę generalną w swojej prowincji lub regionie, nie ma głosu czynnego w tym wyborze.

Można wybrać delegatem każdego zakonnika, który przynajmniej od pięciu lat jest po ślubach wieczystych.

Liczba delegatów z wyboru musi być przynajmniej równa liczbie wszystkich innych członków, którzy wchodzi w skład kapituły z prawem głosu. Jeśli jednak pełna liczba wszystkich niewybranych członków, którzy wchodzi w skład kapituły z prawem głosu przekracza liczbę tych z wyboru, wówczas prowincja, która ma największą ilość członków po ślubach wieczystych wybiera jednego delegata więcej. Jeśli byłby potrzebny dodatkowy delegat, wybiera go

kolejna prowincja, która ma największą ilość członków po ślubach wieczystych itd.

[92]

Aby kapituła mogła się ważnie zebrać na jakąkolwiek sesję, musi być obecna absolutna większość jej uczestników. Wszyscy posiadający prawo do głosowania muszą być jednak wezwani.

[93]

Kapituła rozpoczyna się dniem modlitwy. Przełożony generalny jest przewodniczącym kapituły. Przedstawia on zasadnicze tematy obrad, które między innymi muszą zawierać:

- a) regulamin, który musi być zatwierdzony przez kapitułę;
- b) sprawozdanie przełożonego generalnego o duchowym i materialnym stanie Zgromadzenia oraz wypełnieniu uchwał poprzedniej kapituły generalnej;
- c) sprawozdanie prokuratora generalnego;
- d) sprawozdanie sekretarza generalnego;
- e) sprawozdanie ekonoma generalnego;
- f) sprawozdanie promotora patrymonium Zgromadzenia;
- g) sprawozdanie koordynatora formacji;
- h) sprawozdanie przełożonych prowincjalnych z ich prowincji;

- i) sprawozdanie przełożonych regionalnych z ich regionów;
- j) propozycje do rozpatrzenia na kapitule;
- k) ocenę życia Zgromadzenia i wytyczne na przyszłość;
- l) wybór przełożonego generalnego i radnych generalnych.

[94]

Zmian w Konstytucjach można dokonywać za zgodą dwóch trzecich spośród uczestników kapituły, posiadających głos czynny i głosujących “tak” lub “nie”, po zatwierdzeniu przez Stolicę Apostolską. Autentyczna interpretacja Konstytucji jest zastrzeżona Stolicy Świętej.

[95]

Wybór przełożonego generalnego i radnych generalnych odbędzie się według niżej podanej ordynacji wyborczej. Za wybranego uważany jest ten, kto w którymkolwiek z pierwszych dwóch głosowań otrzymał bezwzględną większość głosów. Jeśli w pierwszych dwóch głosowaniach nie udało się osiągnąć bezwzględnej większości, to w trzecim głosowaniu kandydują tylko ci dwaj, którzy w drugim otrzymali największą ilość głosów (równość głosów rozwiązuje się przez starszeństwo pierwszych ślubów); oni sami jednak nie głosują. W wypadku równości głosów w trzecim głosowaniu ten jest

uważany za wybranego, kto jest starszy pod względem pierwszych ślubów; jeśli je składali równocześnie, za wybranego uważa się starszego wiekiem.

Kolejność wyborów będzie następująca: przełożony generalny, asystent generalny i dwaj pozostali radni.

[96]

Wybór przełożonego generalnego ogłasza przewodniczący kapituły. Po ważnym wyborze i po przyjęciu go nowo wybrany przełożony generalny od razu obejmuje urząd i składa wyznanie wiary. W razie nieobecności wybranego należy go natychmiast powiadomić. Powinien on w ciągu ośmiu użytecznych dni, licząc od powiadomienia, oznajmić przewodniczącemu kapituły, czy przyjmuje wybór. Jeśli przybędzie po zamknięciu kapituły generalnej, wówczas składa wyznanie wiary przed członkami Domu Rzymskiego.

[97]

Kapituła generalna może ustanowić nową prowincję, jeżeli:

- a) istnieją przynajmniej trzy prawnie erygowane domy zakonne Zgromadzenia;
- b) należy do nich przynajmniej 30 członków Zgromadzenia po ślubach wieczystych;

- c) istnieje możliwość prowadzenia życia wspólnego pomiędzy członkami tych domów;
- d) istnieje samowystarczalność, tak pod względem personalnym, jak i materialnym;
- e) ustanowienie prowincji umożliwi sprawniejszą administrację i skuteczniejszy rozwój Zgromadzenia.

[98]

Kapituła generalna może utworzyć nowy region, jeżeli:

- a) istnieją przynajmniej dwa prawnie erygowane domy zakonne Zgromadzenia;
- b) należy do nich przynajmniej dziesięciu członków Zgromadzenia po ślubach wieczystych ;
- c) istnieje możliwość prowadzenia życia wspólnego pomiędzy członkami tych domów;
- d) istnieją perspektywy samowystarczalności, tak pod względem personalnym, jak i materialnym;
- e) ustanowienie regionu umożliwi sprawniejszą administrację i skuteczniejszy rozwój Zgromadzenia.

[99]

Kapitułę generalną zamyka przewodniczący kapituły za zgodą większości jej członków. Gdy jest

on nieobecny, zamknięcia dokonuje ten, kto został przez niego wyznaczony na przewodniczącego kapituły. Kapituła generalna kończy się nabożeństwem liturgicznym.

[100]

Nadzwyczajną kapitułę generalną należy zwołać wówczas, gdy zażąda tego większość poszerzonej rady generalnej.

PRZEŁOŻONY GENERALNY I JEGO RADA

[101]

Przełożonym generalnym może zostać kapłan, przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych, który ukończył 35 rok życia. Jego kadencja trwa sześć lat. Może być wybrany ponownie tylko jeden raz.

[102]

Przełożony generalny, osobiście lub przez swego delegata, przeprowadzi wizytację kanoniczną każdego domu Zgromadzenia przynajmniej dwukrotnie podczas swego urzędowania. Ma obowiązek zwizytować następujące osoby: profesów, nowicjuszy i kandydatów w programie przednowicjackim. Ma prawo również sprawdzić stan:

- a) domów, warunków bytowych;
- b) spraw majątkowych;
- c) apostołów i instytucji (szkoły, seminaria, parafie, kościoły itd.);
- d) ksiąg finansowych i dokumentów;
- e) bibliotek ;
- f) archiwów.

Po odbyciu wizytacji powinien przedstawić publiczne sprawozdanie członkom prowincji, regionów lub domów, które bezpośrednio zależą od przełożonego generalnego.

[103]

Przełożony generalny ma władzę:

- a) udzielać poszczególnym domom lub poszczególnym członkom czasowej dyspensy od zachowania pojedynczych przepisów Konstytucji w sprawach dyscyplinarnych, z obowiązkiem powiadomienia o tym przełożonego prowincji lub regionu;
- b) zatwierdzać przeniesienie na stałe lub czasowo członków jednej prowincji lub regionu do innej prowincji lub regionu, stosownie do uzgodnień zainteresowanych prowincji lub regionów; akt przeniesienia powinien być zarejestrowany w archiwum generalnym;

- c) pozwalać zakonnikom na zmianę testamentu lub zarządu swą własnością;
- d) udzielać kapłanowi, bez względu na to, czy jest członkiem naszego Zgromadzenia, czy też nie, władzy słuchania spowiedzi tych wszystkich, którzy przebywają w domu Zgromadzenia.

Za zgodą swej rady przełożony generalny może delegować uprawnienia zawarte w punktach c) i d) przełożonym prowincjalnym. Natomiast uprawnienia z punktu d) może delegować za zgodą swej rady przełożonym regionalnym, a nawet lokalnym.

[104]

Prawo kościelne i wewnętrzne Zgromadzenia wymaga, aby przełożony uzyskał w niektórych wypadkach zgodę swoich radnych lub zasięgał ich opinii. Jeśli prawo wymaga zgody rady, przełożony generalny działa nieważnie nie uzyskawszy jej; jeśli natomiast wymaga tylko wysłuchania jej zdania, nie jest obowiązany iść za opinią większości. Może iść za swoją własną, jeśli w sumieniu uważa to za lepsze. Powinien jednak cenić zdanie radnych, zwłaszcza jeśli jest jednogłośnie, i nie odstępować od niego bez bardzo ważnych powodów. Niniejsza zasada odnosi się także do wszystkich przełożonych Zgromadzenia.

[105]

Za wyjątkiem wyborów, które odbywają się w sposób opisany w artykule 45, tak w czasie kapituły generalnej, jak i w czasie posiedzeń rady generalnej oraz poszerzonej rady generalnej, we wszystkich głosowaniach, w których liczba głosów “za” i “przeciw” jest równa, decyzja należy do przełożonego generalnego.

[106]

Przełożony generalny potrzebuje do ważnego działania zgody swojej rady we wszystkich wypadkach określonych przez prawo powszechnie i partykularne, szczególnie przy:

- a) rozpatrywaniu odwołań członków Zgromadzenia i wydawaniu odnośnych decyzji;
- b) usuwaniu z urzędu przełożonych prowincjalnych i regionalnych, jak i radnych prowincjalnych i regionalnych;
- c) wyznaczaniu wizytatora dla całego Zgromadzenia, poszczególnych prowincji lub regionów;
- d) pozwalaniu na alienację (z wyjątkiem transakcji, o których mowa w kanonie 638,3), jeżeli wchodząca w grę suma przekracza wysokość ustaloną przez „Ogólne dyrektorium odnośnie do dóbr doczesnych”, ale mieści się w granicach ustalonych przez Stolicę Świętą dla danego kraju;

- e) pozwalaniu na nadzwyczajne akty administracyjne, w które nie wchodzi alienacja (z wyjątkiem transakcji, o których mowa w kanonie 638,3), jeżeli wchodząca w grę suma przekracza wysokość ustaloną przez „Ogólne dyrektorium odnośnie do dóbr doczesnych”;
- f) udzielaniu zwolnienia ze ślubów czasowych;
- g) erygowaniu, znoszeniu lub przenoszeniu nowicjatu na inne miejsce;
- h) pozwalaniu kandydatowi, w szczególnych wypadkach i na drodze wyjątku, na odbywanie ważnie nowicjat w jakimkolwiek domu Zgromadzenia, innym niż dom nowicjacki, pod kierunkiem doświadczonego zakonnika, który będzie jego mistrzem;
- i) przyjmowaniu ponownie członka, który ukończył nowicjat albo legalnie po złożeniu ślubów opuścił Zgromadzenie, bez obowiązku powtarzania nowicjatu. Dla ponownie przyjętego członka przełożony generalny wraz z radą określi okres próby, który należy zachować przed złożeniem ślubów czasowych i wieczystych;
- j) znoszeniu założonych domów po konsultacji z ordynariuszem miejsca;
- k) udzielaniu prowincji lub regionowi pozwolenia na otwarcie nowego domu zakonnego poza krajem, w którym znajduje się siedziba zarządu prowincji lub regionu;

- l) udzielaniu kandydatom do święceń dyspensy od braku kanonicznego wieku (do jednego roku);
- m) zezwoleniu na trzecią kadencję przełożonego miejscowego;
- n) udzielaniu kapłanom dyspensy od nieregularności *ex defectu* i *ex delicto* zgodnie z prawem powszechnym, aby umożliwić im odprawianie Mszy św.;
- o) pozwalaniu członkom na zrzeczenie się części lub całości patrymonium;
- p) udzielaniu z ważnych przyczyn zakonnikowi po ślubach wieczystych indultu eksklaustracji na okres nie dłuższy niż trzy lata. Jeśli członek jest kapłanem, wówczas konieczna jest zgoda ordynariusza miejsca, w którym zakonnik będzie mieszkał.

[107]

Przełożony generalny za zgodą poszerzonej rady generalnej może:

- a) usunąć członka rady generalnej, ale zawsze za aprobatą Stolicy Apostolskiej;
- b) podjąć decyzję, jaki wkład finansowy mają wносить do kurii generalnej poszczególne prowincje, regiony i domy bezpośrednio zależne od przełożonego generalnego oraz jaka pomoc powinna być udzielona przez kurię

- generalną poszczególnym domom, regionom lub prowincjom znajdującym się w potrzebie;
- c) zwołać nadzwyczajną kapitułę generalną;
 - d) zdecydować poza czasem kapituły generalnej, gdy okaże się to konieczne, o bezpośredniej zależności jakiegoś domu od przełożonego generalnego ;
 - e) przenieść zakonnika do innej prowincji, regionu lub domu bezpośrednio zależnego od przełożonego generalnego, gdy zachodzi nagła potrzeba albo nie można było dojść do porozumienia z przełożonym prowincjalnym lub regionalnym, któremu podlega zakonnik.

We wszystkich innych sprawach dotyczących dobra Zgromadzenia, poszerzona rada generalna spełnia rolę doradczą, z zachowaniem artykułu 90.

[108]

Poszerzona rada generalna zbierze się przynajmniej raz w roku. Dwie trzecie wszystkich członków stanowi quorum.

[109]

Wówczas gdy prawo wymaga zgody pełnej rady, radni nieobecni na posiedzeniu rady przekażą swój głos na piśmie lub w inny dostępny sposób. Takie

postępowanie nie może stać się regularną praktyką, lecz musi być ograniczone do wypadków naglących.

[110]

Przełożony generalny może zrezygnować ze swojego urzędu jedynie za zgodą Stolicy Świętej. Jeżeli urząd przełożonego generalnego zawakuje, asystent generalny zostaje przełożonym generalnym i urząd ten sprawuje aż do następnej zwyczajnej kapituły generalnej.

[111]

Asystent generalny posiada te same kwalifikacje i wybrany jest na ten sam okres co przełożony generalny. Pomaga przełożonemu generalnemu i uczestniczy w jego służbie Zgromadzeniu. Zastępuje przełożonego generalnego w czasie jego nieobecności. Do jego zadań należy także przygotowanie i koordynowanie dorocznych zebrań poszerzonej rady generalnej.

[112]

Przełożony generalny, po wysłuchaniu rady, wyznaczy funkcje asystentowi przełożonego generalnego oraz dwom innym radnym. Funkcje te obejmą obowiązki prokuratora generalnego i sekretarza generalnego. Radnym mogą być wyznaczone również następujące funkcje: ekonoma generalnego, archiwisty

generalnego, promotora patrymonium wspólnoty, koordynatora formacji. Jeśli uzna się za stosowne, jedna osoba może pełnić wiele funkcji. Z wyjątkiem urzędu prokuratora generalnego i sekretarza generalnego funkcje te mogą być przydzielone osobom, które nie są radnymi, tak jednak, żeby termin ich urzędowania wygasł z zamknięciem następnej kapituły generalnej.

[113]

Prokurator generalny jest członkiem rady generalnej i mianuje go przełożony generalny, po wysłuchaniu zdania rady, na ten sam okres urzędowania co przełożony generalny. Działając za zgodą przełożonego generalnego i jego rady, jest oficjalnym łącznikiem ze Stolicą Apostolską. Przygotowuje sprawozdania dla Świętych Kongregacji. Z polecenia przełożonego generalnego i jego rady prosi Stolicę Apostolską o potrzebne uprawnienia, dyspensy i indulty, czy to dla całego Zgromadzenia czy też prowincji, regionów bądź poszczególnych członków. Wysyła do prowincji, regionów lub domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego akta Stolicy Apostolskiej, które w jakikolwiek sposób dotyczą Zgromadzenia i życia zakonnego. Prokurator generalny kontroluje i doradza Zgromadzeniu w zakresie uaktualniania Konstytucji i Statutów, tak aby

były one zgodne z nowym prawodawstwem kościelnym.

[114]

Sekretarz generalny jest członkiem rady generalnej i mianuje go przełożony generalny, po wysłuchaniu zdania rady, na ten sam okres urzędowania co przełożony generalny. Protokołuje zebrania rady generalnej, prowadzi bieżące archiwum, jest odpowiedzialny za oficjalną korespondencję. Gromadzi oraz rozpowszechnia w oficjalnym organie kurii generalnej informacje i wiadomości o Zgromadzeniu wśród wszystkich jego członków.

[115]

Ekonoma generalnego mianuje za zgodą swojej rady przełożony generalny na okres nie dłuższy niż do najbliższej kapituły generalnej. Zgodnie z prawem powszechnym i cywilnym kraju zarządza on, pod nadzorem przełożonego generalnego i jego rady, dobrami doczesnymi Zgromadzenia. Przechowuje testamenty i zapisy na rzecz Zgromadzenia oraz nimi administruje. Otrzymuje raporty finansowe z poszczególnych prowincji, regionów i domów bezpośrednio zależnych od przełożonego generalnego. Składa sprawozdania finansowe na posiedzeniach poszerzonej rady generalnej i podczas kapituły generalnej. Jeśli nie jest członkiem rady generalnej,

będzie wzywany na jej posiedzenia, wówczas gdy będą omawiane sprawy finansowe.

[116]

Promotor patrymonium wspólnoty popiera badania i publikacje materiałów dotyczących historii i duchowości Zgromadzenia oraz koordynuje prace Międzynarodowej Komisji Studiów Zmartwychwstańczych.

Koordinator formacji jest przewodniczącym Międzynarodowej Komisji Formacji. Jako organ stały komisja ta ma za zadanie popierać, zgodnie z Konstytucjami Zgromadzenia, międzynarodową współpracę oraz dzielenie się informacjami i doświadczeniami na polu formacji – ze szczególnym odniesieniem do historii, duchowości, tradycji i współczesnych programów formacji Zgromadzenia. Koordinator pomaga w ustalaniu programów formacyjnych zgodnych z charyzmatem i misją Zgromadzenia.

Archiwista generalny jest odpowiedzialny za archiwum historyczne generalatu.

[117]

Jako przełożony całego Zgromadzenia generał nie może głosować w żadnej prowincji lub regionie. Radni generalni należą do swoich prowincji, regionów lub tych domów, które bezpośrednio zależą od przełożonego generalnego i mają prawo do głosu czynnego.

Członkowie przebywający w domu generalnym, z wyjątkiem przełożonego generalnego, tworzą oddzielny dom zakonny. Generał, za zgodą swej rady, mianuje dla tego domu przełożonego, a członkowie domu mogą potem wybrać dwóch radnych. Każdy członek mieszkający w domu generalnym, z wyjątkiem przełożonego generalnego, może być mianowany przełożonym. Przy wyborze przełożonego prowincjalnego lub regionalnego i radnych w swojej własnej prowincji lub regionie, wszyscy członkowie – oprócz radnych generalnych – zachowują głos czynny i bierny w prowincji lub regionie. Radni generalni zachowują tylko głos czynny.

ZARZĄD PROWINCJALNY I REGIONALNY

[118]

Kapituła prowincjalna lub regionalna, którą tworzą członkowie prowincji lub regionu po ślubach wieczystych, z uwzględnieniem wymogów statutów, powinna mieć taki skład, żeby cała prowincja lub region były na niej odpowiednio reprezentowane. Zbierze się ona przynajmniej raz na trzy lata. Kapituła reprezentuje wszystkich członków prowincji lub regionu i jest najwyższą, nadzwyczajną władzą w prowincji lub regionie. Dokonuje ona krytycznej oceny życia wspólnoty i prac apostołskich podjętych

przez wspólnotę prowincjalną lub regionalną oraz ocenia perspektywy rozwoju na przyszłość. Kapituły prowincjalne i regionalne przygotowują propozycje i wnioski do przedstawienia na kapitule generalnej. Kapituła prowincjalna, poprzedzająca kapitułę generalną, wybiera delegatów na kapitułę generalną.

[119]

Przełożony prowincjalny, wspomagany przez radę prowincjalną, jest najwyższą, zwyczajną władzą w prowincji. Posiada władzę personalną, jest odpowiedzialny za całą prowincję i w jej imieniu występuje na zewnątrz. Członkowie rady prowincjalnej wybierani są spośród zakonników po ślubach wieczystych tejże prowincji. Przełożony prowincjalny ze swoją radą koordynuje, kieruje i aktywizuje apostolat tak wewnętrzny, jak i zewnętrzny całej prowincji, poprzez ścisły kontakt z poszczególnymi członkami i lokalnymi wspólnotami.

[120]

Przełożony regionalny posiada władzę delegowaną od przełożonego generalnego. Pomocą służy mu rada. Odpowiedzialność jego jest analogiczna do odpowiedzialności przełożonego prowincjalnego, omówionej w poprzednim artykule.

[121]

Prowincja jest to związek domów zakonnych Zgromadzenia pod władzą jednego przełożonego. Prowincja posiada osobowość prawną, a przełożony prowincji należy do wyższych przełożonych oraz posiada władzę zwyczajną i własną.

[122]

Region jest to połączenie domów zakonnych Zgromadzenia pod władzą jednego przełożonego. Posiada osobowość prawną. Przełożony regionalny nie jest przełożonym wyższym; posiada władzę delegowaną od przełożonego generalnego.

[123]

Członek prowincji lub regionu zaangażowany do pracy w miejscu, w którym jego prowincja lub region nie ma własnego domu, a posiada go natomiast inna prowincja lub region, powinien należeć do tego domu. W sprawach lokalnych natury prawnej i finansowej, jak również dotyczących porządku dziennego i praktyk zakonnych jest on jego członkiem z głosem biernym oraz czynnym i podlega miejscowemu przełożonemu. W sprawach dotyczących prowincji, regionu czy całego Zgromadzenia, zachowuje przynależność do własnej prowincji lub regionu i zachowuje wszystkie przysługujące mu z tego tytułu prawa. W każdej chwili może jednak wnieść prośbę o stałe członkostwo w nowej prowincji lub regionie.

[124]

Kapituły prowincjalne i regionalne ustalają statuty dla swoich wspólnot. Stają się one obowiązujące z chwilą stwierdzenia przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, że nie są one sprzeczne z Konstytucjami i ich duchem, oraz po promulgowaniu przez przełożonego prowincjalnego lub regionalnego.

[125]

Każdy region wybierze dwóch radnych. Radni ci będą pełnić w regionie te same funkcje co radni prowincjalni w prowincji.

[126]

Przełożonym prowincjalnym lub regionalnym może zostać kapłan po upływie dziesięciu lat od złożenia ślubów wieczystych i po ukończeniu 30 lat życia. Jego kadencja trwa trzy lata. Może być na ten urząd wybrany ponownie, lecz nie dłużej niż przez trzy kolejne kadencje. Sposób wyboru powinien być określony przez statuty prowincjalne lub regionalne. Nowo wybrany przełożony prowincjalny lub regionalny obejmuje urząd w wyznaczonym czasie, gdy przełożony generalny, za zgodą swojej rady, zatwierdzi jego wybór. Przed rozpoczęciem kadencji przełożony prowincji lub regionu złoży wyznanie wiary przed przełożonym generalnym lub jego delegatem.

[127]

Przełożony prowincjalny po wysłuchaniu swej rady może:

- a) przyjmować i usuwać kandydatów do pierwszej formacji, jak i wydalić nowicjuszy;
- b) pozwalać na przerwę w odbywaniu nowicjatu;
- c) przedłużać okres nowicjatu, lecz nie dłużej niż o pół roku ;
- d) pozwalać dla słusznej racji na przyśpieszenie pierwszej profesji, ale nie więcej niż o piętnaście dni oraz ślubów wieczystych, lecz nie więcej niż o trzy miesiące;
- e) pozwalać na złożenie pierwszych ślubów poza nowicjatem;
- f) dopuszczać do urzędu lektora i akolity;
- g) udzielać pozwolenia na publikacje;
- h) wyznaczać lub mianować, po konsultacji z członkami wspólnoty, zwyczajnych spowiedników dla domów formacyjnych; jednakże członkowie nie mają obowiązku spowiadania się u nich.

Powyższe władze mogą być delegowane przez przełożonego generalnego przełożonemu regionalnemu, który może z nich korzystać po wysłuchaniu swej rady.

[128]

Przełożony prowincjalny i regionalny będą regularnie powiadamiali przełożonego generalnego o ważniejszych decyzjach i działaniach w prowincji lub w regionie.

[129]

Przełożony prowincjalny lub regionalny albo jeden z ich radnych przeprowadza co roku urzędowe wizytacje w każdym domu prowincji lub regionu. Cel i przedmiot wizytacji prowincjalnej lub regionalnej jest analogiczny do wizytacji generalnej. Przełożony prowincjalny lub regionalny przedstawi członkom domu na jej zakończenie sprawozdanie z wizytacji. Sprawozdanie z wyników wizytacji wyśle przełożonemu generalnemu. Wizytacja prowincjalna lub regionalna nie obowiązuje w tym roku, w którym przypada wizytacja generalna.

Wizytacja domu na misjach może być przeprowadzona przez przedstawiciela przełożonego prowincjalnego, który nie musi być jego radnym.

[130]

Troszcząc się o dobro duchowe i materialne prowincji lub regionu przełożony prowincjalny lub regionalny jest zobowiązany do przestrzegania postanowień kapituły prowincjalnej lub regionalnej, statutów prowincjalnych lub regionalnych, decyzji i sugestii swej rady. Prowincjał lub przełożony regionalny powinien również brać pod uwagę

sprawozdania komisji prowincjalnych lub regionalnych.

[131]

Przełożony prowincjalny może za zgodą swej rady:

- a) dopuszczać lub nie dopuszczać do nowicjatu, ślubów czasowych i wieczystych oraz do święceń, włącznie z wystawieniem dymisorii do diakonatu lub prezbiteratu;
- b) zakładać domy w kraju, w którym znajduje się dom prowincjalny, za pisemną zgodą ordynariusza miejsca ;
- c) wyznaczać i zmieniać skład osobowy placówek, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;
- d) wyznaczać proboszczów i administratorów parafii oraz przedstawiać ich do zatwierdzenia ordynariuszowi miejsca ;
- e) pozwalać na nadzwyczajne akty administracyjne, które odnoszą się do dóbr doczesnych, w granicach ustalonych przez Ogólne Dyrektorium odnośnie do Dóbr Doczesnych, pod warunkiem że nie dotyczą one alienacji przedmiotów zastrzeżonych (Por. Kanon 638,3), ani też alienacji, której wysokość przekracza granice ustalone dla danego kraju przez Stolicę Świętą;

- f) prosić przełożonego generalnego i jego radę o usunięcie członków;
- g) udzielać pozwolenia na przebywanie poza domem zakonnym Zgromadzenia na okres do jednego roku, pamiętając o ograniczeniach prawa ogólnego;
- h) przysyłać do archiwum prowincjalnego i generalnego szczegółowe informacje dotyczące zakonnika automatycznie wydalonego zgodnie z prawem Kościoła;
- i) działać we wszystkich innych wypadkach, w których prawo powszechne lub partykularne wymaga zgody jego rady;
- j) wydawać dyspozycje odnośnie do dóbr domu, który został zniesiony.

Powyższe uprawnienia mogą być delegowane przez przełożonego generalnego przełożonemu regionalnemu, który może z nich korzystać za zgodą swojej rady.

[132]

Przełożony prowincjalny powinien uczestniczyć we wszystkich spotkaniach poszerzonej rady generalnej. Dla poważnego powodu może on wyznaczyć jednego ze swoich radnych, aby zastąpił go na danym zebraniu; jeśli to także nie jest możliwe, może wyznaczyć jakiegoś innego przedstawiciela, który powinien być zorientowany w sprawach i

mieć upoważnienie do działania w zastępstwie przełożonego prowincjalnego.

WSPÓLNOTA LOKALNA

[133]

Siła naszego Zgromadzenia jest zależna od intensywności życia duchowego i owocnego apostołatu każdej lokalnej wspólnoty. Z tego powodu poszczególne domy muszą być wspólnotami chrześcijańskimi pełnymi życia, w których wyraża się i wzrasta wiara, nadzieja i miłość każdego zakonnika. Wiara wyraża się i wzrasta wówczas, gdy dzielimy się naszymi chrześcijańskimi wartościami, celebруемy razem Eucharystię i wspólnie się modlimy. Nadzieja wyraża się i wzrasta wówczas, gdy dzielimy się naszymi smutkami i radościami, dodajemy sobie odwagi i pomagamy w osiągnięciu naszych duchowych i apostołskich celów. Miłość wyraża się i wzrasta, gdy wzajemnie staramy się okazać troskę, współczucie i Chrystusowe przebaczenie; gdy poprzez szczerą miłość w stosunku do wszystkich zakonników, z którymi przypadło nam żyć w danej lokalnej wspólnotie, staramy się być znakiem nieograniczonej miłości Boga.

[134]

Wzorem każdej chrześcijańskiej wspólnoty jest Trójca Święta, w której Duch Święty jest węzłem miłości pomiędzy Ojcem i Synem. Ten sam Duch uzdolnił pierwszych chrześcijan do zbudowania wspólnoty, w której panował "jeden duch i jedno serce" (Dz 4,32). Wspólnoty lokalne muszą świadczyć o obecności Ducha Świętego jako więzi miłości między zakonnikami. Miłość ta będzie obecna, gdy stosunki pomiędzy nami zostaną oparte na otwartości, zaufaniu, zrozumieniu i akceptacji. Dzięki mocy Ducha Świętego możemy stać się widzialnym znakiem tego, że można żyć razem w miłości w oparciu o zasady ewangeliczne. Nasze życie wspólnotowe będzie także wzorem dla tych wspólnot chrześcijańskich, które powstaną dzięki naszym wysiłkom apostołskim; te zaś staną się wzorem dla innych wspólnot w Kościele lokalnym.

[135]

Bogdan Jański założył nasze Zgromadzenie wierząc, że społeczeństwo może zmartwychwstać tylko w strukturach wspólnot chrześcijańskich, które będą żyć w miłości prawdą objawioną przez Jezusa. Realizacja jego wizji wzywa nas do zakładania żywotnych i widocznych wspólnot lokalnych, co stanowi istotny element posłannictwa Zgromadzenia. Takie widzenie jego posłannictwa pomoże zakonnikowi zrozumieć, że czas i energie, które poświęca na to, by nasze własne domy stały się pełną życia

wspólnotą chrześcijańską, nie czynią apostołatu mniej owocnym, a wręcz przeciwnie, są jego istotnym wyrazem.

[136]

Każdy dom będzie realizował swój program duchowy i apostołskie posłannictwo w oparciu o lokalne decyzje, ale zawsze w zgodzie z duchem Zgromadzenia oraz przepisami naszych Konstytucji oraz statutów prowincjalnych i regionalnych. Wymaga to kierownictwa ze strony przełożonego lokalnego, nawet wtedy, gdy podkreśla się zachowanie ducha kolegialności.

[137]

Zebrania wspólnoty lokalnej były ważnym elementem w życiu wierzących, których zgromadził Bogdan Jański. W czasie zebrań lokalnych zakonnicy oceniają swoje życie i posłannictwo w świetle ewangelii, charyzmatu Zgromadzenia i znaków czasu. Ponadto muszą oni sobie wzajemnie pomagać, zachęcać się i doceniać się nawzajem oraz wzywać się do nawrócenia poprzez coraz wierniejszą odpowiedź na Jezusowe wartości. Kiedy ufamy sobie wzajemnie na tyle, by mówić prawdę w miłości, wówczas napięcia codziennego życia mogą być zredukowane lub nawet całkowicie wyeliminowane poprzez doświadczenie pojednania.

[138]

Każdy dom powinien ustanowić swój porządek, gdzie będzie wyznaczony czas na modlitwę, posiłki, odpoczynek, sprawowanie liturgii i milczenie. Przestrzeganie tego porządku nie powinno być bezwzględne, ale nacechowane atmosferą spokoju i elastyczności, tak aby zachować równowagę pomiędzy potrzebami życia wspólnotowego i słusznymi potrzebami osobistymi.

[139]

Gościnność jest dla nas ważną wartością i stanowi okazję dania świadectwa o prawdziwie chrześcijańskim życiu wspólnotowym. Gościnność należy zawsze okazywać w duchu serdeczności, a równocześnie roztropności i wrażliwości na potrzeby zakonników, aby zachować właściwą ciszę i prawo do prywatności oraz miejsca ściśle zarezerwowane dla zakonników.

[140]

Chorzy i starsi wiekiem mają specjalne prawo do naszego osobistego i wspólnotowego zatroskania. Chorzy są dla nas wezwaniem do braterskiej posługi we wspólnocie. Starszym należy zawsze okazywać wdzięczność, szacunek oraz należną opiekę w miejscach ich zamieszkania.

[141]

Erygowane domy zakonne ze swoimi członkami stanowią podstawowe jednostki prawne w Zgromadzeniu. Nowy dom zakonny może być erygowany, jeśli posiada przynajmniej trzech członków. W razie potrzeby wyższy przełożony, za zgodą swej rady, może połączyć członków kilku rezydencji w jeden dom zakonny.

[142]

Każdy dom zakonny zazwyczaj należy do prowincji lub regionu. Jednakże dla ułatwienia administracji niektóre domy mogą być pod bezpośrednią władzą przełożonego generalnego.

[143]

Przełożonym lokalnym może zostać kapłan naszego Zgromadzenia po pięciu latach od ślubów wieczystych. Okres urzędowania przełożonego lokalnego nie powinien przekraczać dwu kadencji (sześciu lat). Przełożony generalny ma prawo zatwierdzić za zgodą swej rady na trzecie trzechlecie. Po upływie trzeciej kadencji warunkiem mianowania na urząd przełożonego, także w innym domu, jest przynajmniej roczna przerwa. Przełożony wyższy i regionalny nie może być przełożonym lokalnym bezpośrednio po ustaniu swego urzędowania, ale musi być również zachowana roczna przerwa. Statuty prowincjalne lub regionalne ustalają, w jaki sposób członkowie domu uczestniczą w wybieraniu przełożonego. Jeśli jest on wybierany przez członków domu, konieczne jest zatwierdzenie przez przełożonego wyższego za zgodą jego rady; jeśli mianowany, to powinna mieć miejsce wcześniejsza konsultacja z każdym członkiem tegoż domu.

Przełożony wyższy za zgodą swojej rady może usunąć lub przenieść przełożonego miejscowego na

inne stanowisko ze względu na dobro Zgromadzenia lub dobro samego przełożonego, albo wówczas, gdy przełożony zaniedbuje się w wykonywaniu obowiązków swojego urzędu.

[144]

Domy prawnie erygowane powinny wybrać dwóch spośród swoich członków, żeby służyli jako radni domowi. Pierwszy wybrany radny jest zastępcą przełożonego i zastępuje go w czasie jego nieobecności. Radni domowi służą domowi i przełożonemu zgodnie z przepisami statutów prowincjalnych lub regionalnych. Wybranych radnych zatwierdza na urządzie przełożony wyższy za zgodą swojej rady.

[145]

Zakonnik powinien mieszkać w jakimś domu zakonnym Zgromadzenia, w którym mógłby brać udział we wspólnych modlitwach i uczestniczyć w życiu miejscowej wspólnoty. Jeśli mieszkanie w domu zakonnym jest niemożliwe, powinien być przyłączony do jakiegoś innego domu Zgromadzenia. Wówczas podlega przełożonemu tego domu w sprawach należących do życia zakonnego.